

Wyrok z dnia 27 września 2002 r.

II UKN 81/02

1. Za zaległości spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w opłacaniu składek na ubezpieczenie społeczne, powstałe przed wejściem w życie art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 137, poz. 887 ze zm.), odpowiadali wspólnicy na podstawie art. 332 i 343 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. Nr 137, poz. 926 ze zm.).

2. Gmina, będąca jednoosobowym wspólnikiem gminnej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, ponosiła odpowiedzialność za zaległości tej spółki w opłacaniu składek na ubezpieczenie społeczne.

Przewodniczący SSN Beata Gudowska, Sędziowie SN: Krystyna Bednarczyk, Zbigniew Myszka (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 września 2002 r. sprawie z wniosku Gminy Miasta G. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w G. o składki na ubezpieczenie społeczne, na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 9 listopada 2001 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku wyrokiem z dnia 9 listopada 2001 r. zmienił zaskarżony przez organ ubezpieczeń społecznych wyrok Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Toruniu z dnia 16 czerwca 2000 r. i oddalił odwołanie Gminy G. od decyzji składkowej z dnia 8 listopada 1999 r., stwierdzającej, że Gmina G. jako jedyny wspólnik G. Przedsiębiorstwa Budowlanego Spółki z o.o. w G. odpowiada za zobowiązania tej spółki z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne pracowników w kwocie 100.492,13 zł, tj. proporcjonalnie do udziału w zyskach. W sprawie tej ustalono, że GPB Spółka z o.o. w G. nie

opłaciła w tej kwocie składek na ubezpieczenie społeczne pracowników w okresie od sierpnia 1995 r. do września 1997 r., dlatego organ ubezpieczeń społecznych obarczył obowiązkiem zapłaty Gminę G. jako jedyne go współnika tej Spółki (aktualnie w upadłości) na podstawie art. 68 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 40 ust. 1 i 2 oraz art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych. Po rozpoznaniu odwołania Gminy G., Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i zwolnił Gminę G. od odpowiedzialności za zobowiązania składkowe GPB Spółki z o.o. w upadłości, wskazując, że z dniem 1 stycznia 1998 r. na podstawie art. 343 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. Nr 137, poz. 926 ze zm., powoływanej dalej jako Ordynacja podatkowa) utraciła moc ustawa z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych. W myśl art. 332 Ordynacji podatkowej, do odpowiedzialności osób trzecich, o których mowa w ustawie o zobowiązaniach podatkowych powstałych przed dniem wejścia w życie Ordynacji, stosuje się przepisy ustawy o zobowiązaniach podatkowych, co gramatycznie oznacza, iż norma ta dotyczy jedynie odpowiedzialności za zobowiązania powstałe przed dniem wejścia w życie Ordynacji. Gdyby założyć, że art. 332 Ordynacji podatkowej miał zastosowanie do zobowiązań z tytułu składek poprzez art. 343 § 2 Ordynacji podatkowej w związku z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lutego 1989 r. w sprawie rozciągnięcia przepisów ustawy o zobowiązaniach podatkowych do zobowiązań z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, to obowiązywanie przepisów tego aktu wykonawczego było ograniczone do czasu ich zastąpienia nowymi przepisami, nie dłużej jednak niż dwa lata od dnia wejścia w życie Ordynacji podatkowej. Te nowe przepisy, o których mowa w art. 343 § 2 Ordynacji podatkowej, weszły w życie z dniem 25 listopada 1998 r. (art. 31 i 127 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych), a zatem od tej daty zakres stosowania Ordynacji podatkowej do zobowiązań z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne określa art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, który nie stosuje się do tego rodzaju zobowiązań. Po wejściu w życie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych brak jest podstaw prawnych do dochodzenia od Gminy G. zwrotu zaległych składek GPB Spółki z o.o. w G..

Uwzględniając apelację organu ubezpieczeń społecznych, Sąd Apelacyjny podzielił pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2001 r., II UKN 287/00), iż także po wejściu w życie Ordynacji podatkowej w zakresie odpowiedzialności z tytułu zaległości składkowych powstałych przed dniem 1 stycznia 1998 r.

w dalszym ciągu obowiązują unormowania ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych. Dzieje się tak z mocy art. 332 Ordynacji podatkowej, który przewiduje przypadki dalszego stosowania przepisów ustawy o zobowiązaniach podatkowych do określonych zdarzeń prawnych zaistniałych pod rządą ustawy o zobowiązaniach podatkowych. Według tego przepisu do odpowiedzialności osób trzecich, o których mowa w ustawie o zobowiązaniach podatkowych powstałych przed wejściem w życie Ordynacji podatkowej, stosuje się w dalszym ciągu przepisy ustawy o zobowiązaniach podatkowych. Ponadto z mocy art. 343 § 2 pkt 1 Ordynacji podatkowej, pozostawały w mocy, do czasu zastąpienia ich nowymi przepisami, nie dłużej niż dwa lata od wejścia w życie tej Ordynacji, przepisy wykonawcze wydane na podstawie ustawy o zobowiązaniach podatkowych. Tego rodzaju regulacja oznaczała dalsze okresowe obowiązywanie przepisów aktu wykonawczego do ustawy o zobowiązaniach podatkowych, która utraciła moc obowiązującą. Skoro zaległości składkowe GPB Spółki z o.o. w G., której jedynym udziałowcem jest Gmina G., powstały przed dniem wejścia w życie Ordynacji podatkowej, to do tych zaległości składkowych należało stosować dotychczasowe przepisy podatkowe z mocy art. 343 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej.

Ponadto Sąd Apelacyjny uznał, iż art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym, który stanowi, że gmina nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania innych komunalnych osób prawnych, a te nie ponoszą odpowiedzialności za zobowiązania gminy, nie wyłącza odpowiedzialności gminy, będącej jednym wspólnikiem spółki z o.o. za jej zaległości składkowe na podstawie art. 47 ust. 2 ustawy o zobowiązaniach podatkowych. Przepis art. 49 ust. 1 ustawy o samorządzie terytorialnym obowiązywał jeszcze przed wejściem w życie art. 47 ust. 2 ustawy o zobowiązaniach podatkowych, który ma charakter unormowania szczególnego przewidującego odpowiedzialność za zobowiązania z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne wszystkich podmiotów będących wspólnikami, bez względu na status prawny wspólnika dłużnika zalegającego z zapłatą składek na ubezpieczenie społeczne. Odpowiedzialność Gminy G. przesądza zatem przymiot jedynego wspólnika dłużnika zalegającego z zapłatą składek na ubezpieczenie społeczne.

W kasacji Gminy G. podnosi się zarzut naruszenia następujących przepisów prawa materialnego: 1) art. 332 i 343 § 2 pkt 1 Ordynacji podatkowej - przez przyjęcie, że przepisy te znajdują zastosowanie do odpowiedzialności osób trzecich za należności z tytułu składek powstałych przed wejściem w życie tej ustawy, w sytuacji

wszczęcia i orzekania o tej odpowiedzialności po dniu 1 stycznia 1999 r., 2) art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych - przez przyjęcie, że ma on zastosowanie tylko do należności z tytułu składek powstałych po dniu 24 listopada 1998 r., 3) art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym - przez przyjęcie, że przepis ten nie wyłącza odpowiedzialności gminy za zobowiązania składkowe komunalnej osoby prawnej.

Skarżąca wskazała na występowanie w sprawie następujących istotnych zagadnień prawnych: 1) „czy odpowiedzialność osób trzecich stwierdzona na podstawie decyzji ZUS po przeprowadzeniu postępowania wszczętego po dniu 1 stycznia 1999 r., a więc po utracie mocy obowiązującej ustawy z dnia o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 1989 r. Nr 25, poz. 137 ze zm.) kształtuje się na podstawie przepisów ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (jednolity tekst: Dz.U. z 1993 r. Nr 108, poz. 486 ze zm.) w związku z przepisem art. 332 i 343 Ordynacji podatkowej, czy też zastosowanie ma przepis art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, odsyłający do enumeratywnie wymienionych w nim przepisów Ordynacja podatkowa”, 2) „czy gmina (jednostka samorządu terytorialnego) ponosi odpowiedzialność za zobowiązania komunalnej osoby prawnej z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne powstałych przed 1 stycznia 1998 r.”. Skarżąca domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia apelacji organu ubezpieczeń społecznych oraz zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wprawdzie zgodnie z art. 343 § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej z dniem 1 stycznia 1998 r. utraciła moc ustawa z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (jednolity tekst: Dz.U. z 1993 r. Nr 108, poz. 486 ze zm., powoływana dalej jako ustawa o zobowiązaniach podatkowych), jednakże intertemporalna norma zawarta w art. 332 Ordynacji podatkowej *expressis verbis* przewiduje przypadki dalszego stosowania przepisów tej ustawy do zobowiązań podatkowych powstałych pod rządą tej ustawy. Treść tego przepisu w brzmieniu: „do odpowiedzialności osób trzecich, o których mowa w ustawie o zobowiązaniach podatkowych, z tytułu zaległości podatkowych powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy o zobowiązaniach podatkowych”, nakazuje stosowanie material-

noprawnych przepisów określających zasady tej odpowiedzialności do odpowiedzialności osób trzecich za zaległości podatkowe powstałe przed dniem 1 stycznia 1998 r. Ponadto z mocy art. 343 § 2 pkt 1 Ordynacji podatkowej, pozostawały w mocy, do czasu zastąpienia ich nowymi przepisami, nie dłużej niż dwa lata od wejścia w życie z dniem 1 stycznia 1998 r. Ordynacji podatkowej, przepisy wykonawcze wydane na podstawie ustawy o zobowiązaniach podatkowych. Wydane na podstawie art. 2 ust. 1 tej ostatniej ustawy - rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 lutego 1989 r. w sprawie rozciągnięcia przepisów ustawy o zobowiązaniach podatkowych na niektóre rodzaje świadczeń pieniężnych oraz określenia właściwości organów podatkowych w zakresie umarzania zaległości podatkowych (Dz.U. Nr 6, poz. 40 ze zm., powoływane dalej jako rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 lutego 1989 r.), przewidujące w § 1 pkt 12, że do należności Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne miały zastosowanie przepisy art. 14-17, 20, 21, 23-29 i art. 30 ust. 4 oraz art 40-49 ustawy o zobowiązaniach podatkowych, zachowało zatem przejściowo moc obowiązującą przez okres dwóch lat od dnia 1 stycznia 1998 r., tj. od daty wejścia w życie Ordynacji podatkowej w odniesieniu do zobowiązań składkowych powstałych przed tym dniem. Zasygnalizowane regulacje normatywne określają zatem zasady odpowiedzialności za zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne powstałe przed dniem wejścia w życie art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, przewidujące pod rządem ich obowiązywania odpowiednie stosowanie do należności z tytułu składek enumeratywnie wymienionych przepisów Ordynacji podatkowej.

Trzeba wyraźnie podkreślić, że należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne wynikają ze zobowiązania powstającego z dniem zaistnienia zdarzenia, z którym przepisy prawa ubezpieczeń społecznych łączą powstanie takiego zobowiązania. Obowiązek samoobliczenia i opłacenia składek na ubezpieczenie społeczne powstaje zatem z mocy samego prawa za każdy okres ubezpieczenia (miesiąc kalendarzowy), a ewentualna decyzja organu ubezpieczeń społecznych ustalająca wysokość zobowiązania składkowego lub zaległości z tytułu nieopłaconych w terminie zobowiązań składkowych ma charakter wyłącznie deklaratoryjny. Oznacza to w szczególności, że zaległości w opłacaniu składek na ubezpieczenie społeczne powstają każdorazowo w datach zaktualizowania się obowiązku samoobliczenia i opłacenia składki na ubezpieczenie społeczne w terminach określonych w przepisach prawa ubezpieczeń społecznych. Inaczej rzecz ujmując, nieopłacona w ustawowo

określonym terminie składka na ubezpieczenie społeczne powoduje powstanie od tej daty zaległości składkowej, tj. z mocy samego prawa przekształca się w taką zaległość. W konsekwencji z tytułu zaległości w terminowym opłacaniu składek na ubezpieczenie społeczne powstałych przed dniem wejścia w życie Ordynacji podatkowej, tj. przed 1 stycznia 1998 r., które były przedmiotem rozpoznawanej sprawy, stosuje się - z mocy jej art. 332 - dotychczasowe przepisy ustawy o zobowiązaniach podatkowych, jak i wydane na jej podstawie przepisy w sprawie rozciągnięcia przepisów ustawy o zobowiązaniach podatkowych na niektóre rodzaje świadczeń pieniężnych oraz określenia właściwości organów podatkowych w zakresie umarzania zaległości podatkowych.

Natomiast przepis art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, przewidujący odpowiednie stosowanie do należności z tytułu składek enumeratywnie wymienionych przepisów Ordynacji podatkowej, stosuje się w odniesieniu do składek, jak i zaległości z tytułu nieopłaconych w ustawowych terminach składek na ubezpieczenie społeczne powstałych od dnia 25 listopada 1998 r., tj. od dnia wejścia w życie tej ustawy. Oznaczało to legalność dalszego stosowania określonych w art. 332 Ordynacji podatkowej intertemporalnych zasad odpowiedzialności osób trzecich za zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne powstałe przed dniem 25 listopada 1998 r. w oparciu o reguły zawarte w - wydanym na podstawie ustawy o zobowiązaniach podatkowych - rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 lutego 1989 r. (art. 343 § 2 pkt 1 Ordynacji podatkowej), których stosowanie zostało wyłączone z dniem 25 listopada 1998 r., w związku z wejściem w życie reguł określonych w art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Powinno być bowiem oczywiste, że enumeratywnie wymienione przepisy Ordynacji podatkowej, do których odpowiedniego zastosowania odsyła art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, nie mogły być stosowane do zdarzeń prawnych powstałych przed dniem wejścia w życie tej ustawy. Powyższe rozważania uzasadniają stanowisko, że do odpowiedzialności osób trzecich, o których mowa w ustawie z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych, z tytułu zaległości w opłacaniu składek na ubezpieczenie społeczne, powstałych przed dniem 1 stycznia 1998 r., tj. przed dniem wejścia w życie przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, miały - na podstawie art. 332 Ordynacji - zastosowanie dotychczasowe przepisy ustawy o zobowiązaniach podatkowych oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lutego 1989 r. w sprawie rozciągnięcia przepi-

sów ustawy o zobowiązaniach podatkowych na niektóre rodzaje świadczeń pieniężnych oraz określenia właściwości organów podatkowych w zakresie umarzania zaległości podatkowych. Natomiast odpowiedzialność tych osób za zaległości powstałe przed dniem 25 listopada 1998 r., tj. przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, wynikała z dalszego przejściowego obowiązywania przepisów tego rozporządzenia wykonawczego (art. 343 § 2 pkt 1 Ordynacji podatkowej), które utraciło swoje normatywne oddziaływanie w związku z wejściem w życie art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, który do należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne przewiduje odpowiednie stosowanie enumeratywnie wymienionych przepisów Ordynacji podatkowej: art. 12, art. 26, art. 29 § 1 i 2, art. 33 § 1-4 i § 6-7, art. 51 § 1, art. 55, art. 59 § 1 pkt 1 i 3, art. 60 § 1, art. 61 § 1, art. 62, art. 72 § 1 pkt 1, art. 74 § 1 pkt 1, art. 76 § 1 pkt 1 lit. c) i e) oraz § 2 i 3, art. 77 § 1, § 2 pkt 1 i 2 i § 4, art. 91, art. 93 § 1-3, art. 94, art. 97 § 1, art. 98 § 1, § 2 pkt 1-2 i 4-5 oraz § 3, art. 100 § 1, art. 101 § 1 i 3, art. 105 § 1-3, art. 106 § 1 i 2, art. 107 § 1 i 2 pkt 2 i 4, art. 108 § 1 i 3, art. 110 § 1 i 2 pkt 2, art. 111 § 1-4 i § 5 pkt 1, art. 112 § 1-4, § 5 pkt 2 i § 6-9, art. 113 oraz art. 115-119.

Ustalenie odpowiedzialności osób trzecich z tytułu zaległości podatkowych wymaga wydania odrębnej decyzji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 1987 r., III ARN 25/87, OSNC 1989 nr 12, poz. 207), która jednakże ma charakter deklaratoryjny, ponieważ nie kreuje nowego zobowiązania podatkowego, ale stanowi jedynie formę, w jakiej organy podatkowe żądają spełnienia zobowiązania podatkowego przez osoby trzecie za określonego podatnika (por. wyrok NSA z dnia 24 stycznia 2000 r., I SA/Lu 1443/98, LEX nr 42898). Równocześnie trafnie wskazuje się, że tego rodzaju subsydiarna odpowiedzialność ustawowo określonych osób trzecich bazuje na już istniejącym zobowiązaniu podatkowym podatnika i dotyczy tylko zapłaty tegoż podatku, przeto czasowa możliwość jej dochodzenia od osoby trzeciej ograniczona jest jedynie terminem przedawnienia samego zobowiązania podatkowego (por. wyrok NSA z dnia 2 sierpnia 2000 r., S.A./Bk 923/99, LEX nr 44733), co oznacza legalność decyzji stwierdzającej tę odpowiedzialność, byleby została wydana przed upływem terminu przedawnienia. Przenosząc te zasady na odpowiedzialności osób trzecich za zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, należy wskazać na legalność obarczenia Gminy G. - w oparciu o przepisy ustawy o zobowiązaniach podatkowych lub jej akty wykonawcze (rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 lutego 1989 r.) - odpowiedzialnością za zaległości składkowe powstałe

przed dniem 25 listopada 1998 r., które nie były przedawnione w dniu wydania odrębnej decyzji ustalającej taką odpowiedzialność. Warunki te spełniała wydana w rozpoznawanej sprawie decyzja z dnia 8 listopada 1999 r., która dotyczyła nieprzedawnionych zaległości w opłaceniu składek na ubezpieczenie społeczne w okresie od sierpnia 1995 r. do września 1997 r., zważywszy na 5 letni termin przedawnienia tych należności (art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych).

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że za zaległości spółki z o.o. w opłacaniu składek na ubezpieczenia społeczne powstałe przed wejściem w życie art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych odpowiadali wspólnicy na podstawie przepisów przejściowych ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa. Oznaczało to, że: 1. odpowiedzialność ustawowo określonego kręgu osób trzecich za powstałe do dnia 24 listopada 1998 r. i nieprzedawnione zaległości w opłacaniu składek na ubezpieczenie społeczne wynikała z przepisów ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych w związku z art. 332 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa oraz § 1 pkt 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lutego 1989 r. w sprawie rozciągnięcia przepisów ustawy o zobowiązaniach podatkowych na niektóre rodzaje świadczeń pieniężnych oraz określenia właściwości organów podatkowych w zakresie umarzania zaległości podatkowych w związku z art. 343 § 2 pkt 1 tej Ordynacji, Po drugie odpowiedzialność za zaległości składkowe powstałe po dniu 24 listopada 1998 r. opiera się na przepisach Ordynacji podatkowej enumeratywnie wymienionych w art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Chybiony okazał także zarzut naruszenia art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, który stanowi, że gmina nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania innych gminnych osób prawnych, a te nie ponoszą odpowiedzialności za zobowiązania gminy. Przepis ten deklaruje i podkreśla samodzielność gminy oraz innych gminnych osób prawnych, które - działając jako odrębne podmioty prawa - ponoszą odpowiedzialność wyłącznie za własne zobowiązania. Nie kreuje on jednak zasady wzajemnej nieodpowiedzialności gminy i innych gminnych osób prawnych wówczas, gdy gmina pozostaje z gminną osobą prawną w takich wzajemnych relacjach prawnych, które uzasadniają odpowiedzialność gminy niejako za własne zobowiązania. Dotyczy to w szczególności gminy będącej współnikiem gminnej osoby prawnej o statusie prawnym spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, albowiem istota tego stosunku prawnego przesądza o istnieniu podstaw prawnych odpo-

wiedzialności wspólnika za zobowiązania spółki. Gmina nie odpowiada zatem za zobowiązania tylko tych innych gminnych osób prawnych, z którymi nie pozostaje w stosunkach prawnych kreujących jej odpowiedzialność za zobowiązania określonej gminnej osoby prawnej. Unormowanie z art. 49 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym nie uwalnia zatem gminy od odpowiedzialności za zobowiązania gminnej osoby prawnej pozostające w związku z uczestnictwem gminy jako wspólnika w gminnej spółce z ograniczoną odpowiedzialnością. Oznacza to, że do dnia wejścia w życie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w szczególności jej art. 31, za zobowiązania gminnej osoby prawnej, mającej status prawny spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, z tytułu zaległości w opłacaniu składek na ubezpieczenie społeczne odpowiadali jej wspólnicy w takiej części, w jakiej mieli prawo uczestniczenia w podziale zysku, a zatem odpowiadała także gmina legitymująca się tytułem prawnym wspólnika określonej gminnej osoby prawnej. Przekładając to na grunt rozpoznawanej sprawy, Sąd Apelacyjny prawidłowo przyjął, iż gmina, mająca status prawny jednoosobowego wspólnika gminnej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, ponosiła odpowiedzialność za zaległości gminnej osoby prawnej w opłacaniu składek na ubezpieczenie społeczne pozostające w związku z uczestnictwem gminy jako wspólnika w działalności tej spółki. Aksjologicznym i funkcjonalnym uzasadnieniem tej odpowiedzialności osób trzecich za zobowiązania podatkowe jest określony tytuł prawny oraz ekonomiczny związek wspólnika ze spółką z ograniczoną odpowiedzialnością, przejawiający się w możliwości korzystania przez wspólnika z korzyści z dochodu czy majątku spółki.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy oddalił kasację na podstawie art. 393¹² k.p.c.

=====